

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **M. O.**, zastoupená JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Archangelská 1568/1, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2019, č. j. OAM-56/ZA-ZA11-K02-2019, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 11. 2019, č. j. 1 Az 41/2019 – 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž jí nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Při posouzení věci vycházel městský soud z následujícího skutkového stavu.

[2] Žalobkyně podala dne 16. 1. 2019 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 21. 1. 2019 poskytla údaje k podané žádosti a konkrétně sdělila, že je vdaná a její manžel pobývá v České republice (dále jen ČR) na základě povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně na Ukrajině naposledy žila v Ivanofrankivské oblasti. V roce 2017 jí bylo v ČR uděleno vízum na sloučení rodiny. O udělení mezinárodní ochrany žádá z důvodu, že její manžel zde žije a 15 let pracuje. Od poloviny listopadu 2018 v ČR pobývá i jejich nezletilý syn. V ČR mají

zázemí a chtěli by zde společně žít. Na Ukrajině není bezpečno. Žalobkyně si chtěla vyřídit trvalý pobyt, ale její žádost byla zamítnuta. V listopadu 2017 byla kontrolována při práci v obchodním centru, bylo s ní zahájeno řízení o správním vyhoštění a následně obdržela výjezdní příkaz na 4 měsíce s povinností vycestovat do 30. ledna 2019. Mezinárodní ochrana je pro ni jediná možnost k setrvání v ČR s rodinou. V opačném případě by musela odcestovat na 4 měsíce na Ukrajinu. Potvrdila dále, že před odjezdem z vlasti neměla žádné potíže, a to ani se státními orgány, policií, soudy nebo armádou. V případě návratu do vlasti by tam byla sama, a pokud by vypukla válka, bylo by to pro ni nebezpečné.

[3] Po vyhodnocení uvedených skutečností dospěl městský soud k závěru, že podmínky pro poskytnutí mezinárodní ochrany u žalobkyně nejsou splněny a napadené rozhodnutí žalované je zákonné.

[4] Kasační stížnost podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) formálně z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Konkrétně namítala, že skutkové závěry napadeného rozsudku nemají oporu ve spise a rozsudek samotný je nepřezkoumatelný. Městský soud se dle jejího názoru nevypořádal se všemi prezentovanými důvody žádosti o mezinárodní ochranu, tyto naopak zčásti nemístně zlehčoval a zčásti ignoroval. Soud nesprávně vyhodnotil především situaci v západní části Ukrajiny, kde sice neprobíhají boje, ale došlo zde k opakovaným násilnostem ze strany Právěho sektoru v Mukačevu a ve Lvově. Tyto skutečnosti by měly být důvodem minimálně pro poskytnutí doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Nepřezkoumatelnost rozsudku pak stěžovatelka spatřuje v tom, že nebyla řádně vyvrácena její argumentace ohledně nebezpečí, které jí v zemi původu hrozí. Stěžovatelka proto navrhla, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena městskému soudu k dalšímu řízení. K důvodům přijatelnosti kasační stížnosti se nevyjádřila.

[5] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k vypořádání uplatněných kasačních námitek, musel posoudit otázku přijatelnosti kasační stížnosti.

[6] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[7] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 *„Přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“*

pokračování

[8] Stěžovatelka sama neuvedla v kasační stížnosti žádné skutečnosti, v nichž by spatřovala důvody její přijatelnosti, takovéto důvody nenalezl z úřední povinnosti ani Nejvyšší správní soud. Městský soud řádně popsal skutkový stav, uvedl přitom, z jakých důkazů vycházel, tento skutkový stav vyhodnotil standardním způsobem a o věci stěžovatelky rozhodl tak, jak to v obdobných případech bývá obvyklé; rozsudek přitom obsahuje všechny předepsané náležitosti. Pouhý nesouhlas stěžovatelky s hodnocením zjištěných skutečností soudem přijatelnost kasační stížnosti nezakládá, žádný přesah vlastních zájmů stěžovatelky, natožpak významný, Nejvyšší správní soud v projednávané věci nezjistil, žádná právní otázka, již by byl nucen řešit za účelem sjednocování judikatury, nebyla v této věci nastolena.

[9] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle výše citovaného ustanovení § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[10] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 26. listopadu 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu